

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Zakládala Divadlo Petra Bezruče, zářila v Kamenném řádu. Zemřela Štěpánka Ranošová

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 02.10.2026 15:20, Datum importu: 02.10.2026 21:01, Zdroj: patriotzpravy.cz, Autor: Adéla Bocková, Rubrika: Společnost Společnost Společnost Společnost Společnost, Periodicita: Denně, Provozovatel: Jaroslav Baďura, Země: CZ

Jen necelé dva týdny před svými 100. narozeninami, které by oslavila 14. října, zemřela ve čtvrtek 1. října 2026 divadelní, televizní a filmová herečka Štěpánka Ranošová, jedna ze zakladatelek Divadla Petra Bezruče a jeho dlouholetá přední členka.

Jen necelé dva týdny před svými 100. narozeninami, které by oslavila 14. října, zemřela ve čtvrtek 1. října 2026 divadelní, televizní a filmová herečka Štěpánka Ranošová, jedna ze zakladatelek Divadla Petra Bezruče a jeho dlouholetá přední členka.

Divadlo ji fascinovalo od mládí, přestože nejprve nic nenasvědčovalo tomu, že by měla sama někdy stanout na jevišti. Pocházela z Mariánských Hor a vyrůstala ve velmi skromných poměrech. Její tatínek byl sice negramotný, ale jak sama říkala, velmi inteligentní polský přistěhovalec od Krakova. Maminka byla o dvacet let mladší Ostravačka. Tatínek pracoval jako metař, případně se nechával najímat na nejrůznější práce. Maminka dělala posluhovačku a pětičlenná rodina i se dvěma podnájemníky bydlela ve dvou místnostech. Tatínek se kvůli své polské **národnosti** psal Ranosz, Štěpánka si ale polsky znějící příjmení během školních let počestila. Jako kdyby věděla, že se jednou na divadelních plakátech a v programech bude jméno Ranošová číst divákům lépe.

Už během války se se svými vrstevníky ve volném čase věnovala činnosti z nejmilejších – divadlu. Nejprve dělala nápopědu, než ji kterýsi z kolegů vyzval, aby to zkusila také na jevišti. Mladí nadšenci tehdy hráli zadarmo a v jejich vášni je podporovali shovívaví rodiče. Vznikl tak zárodek nové profesionální scény v podobě uměleckého uskupení Kytice, z něhož se postupně vyvinulo Divadlo mladých, Městské divadlo mladých a nakonec Divadlo Petra Bezruče v **Ostravě**.

Foto: se souhlasem **Národního divadla moravskoslezského**

Souboru zůstala věrná po čtyřicet let a prošla s ním řadu významných epoch. Pouze v sezóně 1947/48 působila v Beskydském divadle v Novém Jičíně. S „Bezručí“ se rozloučila na konci 80. let, kdy odešla do důchodu. Nadále ale divadlem žila. Pravidelně navštěvovala premiéry všech ostravských, ale i mimoostravských souborů a byla aktivní členkou Herecké asociace.

Na sklonku minulého století se opět vrátila na divadelní prkna, tentokrát ovšem do činohry **Národního divadla moravskoslezského**. Nejprve hostovala v roli mlynářovy Babičky v Lucerně (1998), následovala inscenace Láska a magie v mamčině kuchyni (1999) a svou dlouhou divadelní kariéru uzavřela rolí chůvy Anfisy ve Třech sestřích (2001).

Během kariéry ji potkaly velké herecké úkoly z oblasti moderní dramatiky jako Stella v Tramvaji do stanice Touha (1960), Matka Kuráž (1961), Doktorka von Zahnd v Dürrenmattových Fyzicích (1963), Lady Torrancová v Sestupu Orfeově (1966), vdova Gurmyžská v Ostrovského Lese (1969) nebo Paní Dulská v Morálce paní Dulské (1971).

Foto: se souhlasem **Národního divadla moravskoslezského**

Velice často hrála role vesnických žen všech věků v zásadních titulech české klasiky jako byla Hanička v Lucerně (1951), Kačenka v Jiříkově vidění, Dorotka a Rosava ve Strakonickém dudákovi (1955 a 1981), Jahelková ve Tvrdohlavě ženě (1959, 1978), Lízalka v Maryše (1966), Marijána Plajznerová v Dalskabátech (1971) či Kostelníčka v Jenůfě (1975).

Významnou kapitolou jejího hereckého života byla také televizní a filmová práce a některé seriály, v nichž ztvárnila role silných a nekompromisních žen, se opakovaně vysílají dodnes. Šlo především o díla z produkce ostravského televizního studia jako Dispečer, Kamenný řád, Bez ženské a bez tabáku nebo Stavy rachotí. Ve filmu se pak objevila ve zhruba dvacítce snímků mimo jiné v Sedmi havranech, Nikolovi Šuhajovi loupežníkovi nebo ve filmu Město mé naděje. Spolupracovala rovněž s rozhlasem a byla vášnivou recitátorkou. Verše či celé pasáže textů si obdivuhodně pamatovala až do posledních dnů a svým stále silným, znělým hlasem je dokázala působivě přednést.

Byla držitelkou titulu zasloužilá umělkyně a v roce 1985 jí prezident propůjčil Řád práce. V roce 1996 získala cenu Senior Prix udělenou nadací Život umělce. V roce 2024 jí na Nové radnici v **Ostravě** předal primátor Cenu města **Ostravy** a ve stejném roce obdržela i Cenu Thálie za celoživotní mistrovství v oboru činohra.

Foto: se souhlasem **Národního divadla moravskoslezského**

V posledních letech významně pomáhala Ostravskému divadelnímu archivu s identifikací historických dokumentů z dávných časů ostravské Thálie – vždyť už byla jediná, která na jevišti zažila třeba Jiřího Myrona. V září 2023 navštívila **Divadlo Jiřího Myrona**, kde ve slavnostním sále mimo jiné zhlédla výstavu portrétů Tani Hodanové, kterou znala nejen jako divačka, ale také jako jevištní kolegyně.

Hrála role titulní, střední i úplně malé, hvězdně zářila i, jak se v divadle říká, „sloužila“. A jak vzpomínají její kolegové, vždy s pokorou a skromností. S ní se, trochu stydlivě, dívala na fotografiích i sama na sebe. „Vždyť si mě už nikdo nepamatuje,“ říkala s úsměvem. Ale měla vždy velkou radost, když ji někdo z kolegů pozdravoval a pozdravy nadšeně opětovala. Při probírání dávných černobílých fotografií si pamatovala téměř všechny inscenace. Podle jednoho snímku byla okamžitě schopná určit, ze kterého kusu pochází. Obličej jí vždy zjihnul láskyplným výrazem, když na některém z nich objevila tvář svého manžela a hereckého kolegy z DPB Milana Koutného. Rovněž se neubránila až dětské radosti při pohledu na kolegy a kamarády jako byla Nina Divíšková, Milada Albinová, Jiřina Třebická nebo Jan Kačer či Luděk Eliáš. „Všichni už odešli a já jsem pořád tady,“ říkala a v jejím hlase zazněl tón posmutnělého údivu nad tímto poněkud osamělým privilegiem. V srdcích diváků-pamětníků i kolegů „pořád tady“ i zůstane.

SPOLEČNOST

2.10.2026

ADÉLA BOCKOVÁ

Zakládala Divadlo Petra Bezruče, zářila v Kamenném řádu. Zemřela Štěpánka Ranošová

Jen necelé dva týdny před svými 100. narozeninami, které by oslavila 14. října, zemřela ve čtvrtek 1. října 2026 divadelní, televizní a filmová herečka Štěpánka Ranošová, jedna ze zakladatelek Divadla Petra Bezruče a jeho dlouholetá přední členka.

Štěpánka Ranošová. Foto: se souhlasem Národního divadla moravskoslezského

Divadlo ji fascinovalo od mládí, přestože nejprve nic nenavštěvovalo tomu, že by měla sama někdy stanout na jevišti. Pocházela z Mariánských Hor a vyrůstala ve velmi skromných poměrech. Její tatínek byl sice negramotný, ale jak sama říkala, velmi inteligentní polský přistěhovalec od Krakova. Maminka byla o dvacet let mladší Ostravačka. Tatínek pracoval jako metař, případně se nechával najímat na nejrůznější práce. Maminka dělala posluhovačku a pětičlenná rodina i se dvěma podnájemníky bydlela ve dvou místnostech. Tatínek se kvůli své polské národnosti psal Ranoš, Štěpánka si ale polsky znějící příjmení během školních let počestila. Jako kdyby věděla, že se jednou na divadelních plakátech a v programech bude jméno Ranošová číst divákům lépe.

Už během války se se svými vrstevníky ve volném čase věnovala činnosti z nejmilejších – divadlu. Nejprve dělala nápovědu, než ji kterýsi z kolegů vyzval, aby to zkusila také na jevišti. Mladí nadšenci tehdy hráli zadarmo a v jejich vášni je podporovali shovívaví rodiče. Vznikl tak zárodek nové profesionální scény v podobě uměleckého uskupení Kytice, z něhož se postupně vyvinulo Divadlo mladých, Městské divadlo mladých a nakonec Divadlo Petra Bezruče v Ostravě.

Nejčtenější

Vážná nehoda na obchvatu Frýdku-Místku:...

Tragická nehoda v Beskydech: Teprve osmnáctiletá...

Lékaři ve FN Ostrava vyšetřovali dutinu ústní. Z...

Požár elektrokoloběžky vyhnal z domu v Orlové...

Vážný úraz ve Vratimově: Ženu těžce zranil...

Související články

SPOLEČNOST 2.10.2026

Připravte si brusle! Vánoční kluziště na náměstí Dr. Edvarda Beneše otevře koncem listopadu

SPOLEČNOST 1.10.2026

Z dolu až k péči o seniory. Karviná ocenila osobnosti sociálních služeb

SPOLEČNOST 1.10.2026

Ostrava ožije Stíny: Festival skutečných příběhů přinese autorské inscenace i odborné debaty

SPOLEČNOST 30.9.2026

Váňar z Ostravské

Kytice, z něhož se postupně vyvinulo Divadlo mladých, Městské divadlo mladých a nakonec Divadlo Petra Bezruče v Ostravě.

Foto: se souhlasem Národního divadla moravskoslezského

Souboru zůstala věrná po čtyřicet let a prošla s ním řadu významných epoch. Pouze v sezóně 1947/48 působila v Beskydském divadle v Novém Jičíně. S „Bezručí“ se rozloučila na konci 80. let, kdy odešla do důchodu. Nadále ale divadlem žila. Pravidelně navštěvovala premiéry všech ostravských, ale i mimoostravských souborů a byla aktivní členkou Herecké asociace.

Na sklonku minulého století se opět vrátila na divadelní prkna, tentokrát ovšem do činohry Národního divadla moravskoslezského. Nejprve hostovala v roli mlynářovy Babičky v Lucerně (1998), následovala inscenace Láska a magie v maminčině kuchyni (1999) a svou dlouhou divadelní kariéru uzavřela rolí chůvy Anfisy ve Třech sestřích (2001).

Během kariéry ji potkaly velké herecké úkoly z oblasti moderní dramatiky jako Stella v Tramvaji do stanice Touha (1960), Matka Kuráž (1961), Doktorka von Zahnd v Dörenmattových Fyzicích (1963), Lady Torrancová v Sestupu Orfeově (1966), vdova Gurmyžská v Ostrovského Lese (1969) nebo Paní Dulská v Morálce paní Dulské (1971).

Foto: se souhlasem Národního divadla moravskoslezského

Velice často hrála role vesnických žen všech věků v zásadních titulech české klasiky jako byla Hanička v Lucerně (1951), Kačenka v Jiříkově vidění, Dorotka a Rosava ve Strakonickém dudákovi (1955 a 1981), Jahelková ve Tvrdohlavé ženě (1959, 1978), Lizalka v Maryše (1966), Marijána Plajznerová v Dalskátech (1971) či Kostelníčka v Jenůfě (1975).

Významnou kapitolou jejího hereckého života byla také televizní a filmová práce a některé

Festival skutečných příběhů přinese autorské inscenace i odborné debaty

SPOLÉČNOST 30.9.2026

Vědec z Ostravské univerzity získal prestižní cenu. Bodoval s výzkumem dávné DNA

SPOLÉČNOST 30.9.2026

Od dopravy po investice. Ostrava a Katovice spojují síly v novém memorandu

Velice často hrála role vesnických žen všech věků v zásadních titulech české klasiky jako byla Hanička v Lucerně (1951), Kačenka v Jiříkově vidění, Dorotka a Rosava ve Strakonickém dudákovi (1955 a 1981), Jahelková ve Tvrdohlavé ženě (1959, 1978), Lizalka v Maryše (1966), Marijána Plajznerová v Dalskátech (1971) či Kostelníčka v Jenůfě (1975).

Významnou kapitolou jejího hereckého života byla také televizní a filmová práce a některé seriály, v nichž ztvárnila role silných a nekompromisních žen, se opakovaně vysílají dodnes. Šlo především o díla z produkce ostravského televizního studia jako Dispečer, Kamenný řád, Bez ženské a bez tabáku nebo Stavy rachotí. Ve filmu se pak objevila ve zhruba dvacítce snímků mimo jiné v Sedmi havranech, Nikolovi Šuhajovi loupežníkovi nebo ve filmu Město mé naděje. Spolupracovala rovněž s rozhlasem a byla vášnivou recitátorkou. Verše či celé pasáže textů si obdivuhodně pamatovala až do posledních dnů a svým stále silným, znělým hlasem je dokázala působivě přednést.

Byla držitelkou titulu zasloužilá umělkyně a v roce 1985 jí prezident propůjčil Řád práce. V roce 1996 získala cenu Senior Prix udělenou nadací Život umělce. V roce 2024 jí na Nové radnici v Ostravě předal primátor Cenu města Ostravy a ve stejném roce obdržela i Cenu Thálie za celoživotní mistrovství v oboru činohra.

Foto: se souhlasem Národního divadla moravskoslezského

V posledních letech významně pomáhala Ostravskému divadelnímu archivu s identifikací historických dokumentů z dávných časů ostravské Thálie – vždyť už byla jediná, která na jevišti zažila třeba Jiřího Myrona. V září 2023 navštívila Divadlo Jiřího Myrona, kde ve slavnostním sále mimo jiné zhlédla výstavu portrétů Tani Hodanové, kterou znala nejen jako divačka, ale také jako jevištní kolegyně.

Hrála role titulní, střední i úplně malé, hvězdně zářila i, jak se v divadle říká, „sloužila“. A jak vzpomínají její kolegové, vždy s pokorou a skromností. S ní se, trošku stydlivě, dívala na fotografiích i sama na sebe. „Vždyť si mě už nikdo nepamatuje,“ říkala s úsměvem. Ale měla vždy velkou radost, když ji někdo z kolegů pozdravoval a pozdravy nadšeně opětovala. Při probírání dávných černobílých fotografií si pamatovala téměř všechny inscenace. Podle jednoho snímku byla okamžitě schopná určit, ze kterého kusu pochází. Obličej jí vždy zjhnul láskyplným výrazem, když na některém z nich objevila tvář svého manžela a hereckého kolegy z DPB Milana Koutného. Rovněž se neubránila až dětské radosti při pohledu na kolegy a kamarády jako byla Nina Divišková, Milada Albínová, Jiřina Třebická nebo Jan Kačer či Luděk Eliáš. „Všichni už odešli a já jsem pořád tady,“ říkala a v jejím hlase zazněl tón posmutnělého údivu nad tímto poněkud osamělým privilegiem. V srdcích diváků-pamětníků i kolegů „pořád tady“ i zůstane.

Sdílejte článek

Rozhovor

Politika

Foto: se souhlasem Národního divadla moravskoslezského

V posledních letech významně pomáhala Ostravskému divadelnímu archivu s identifikací historických dokumentů z dávných časů ostravské Thálie – vždyť už byla jediná, která na jevišti zažila třeba Jiřího Myrona. V září 2023 navštívila Divadlo Jiřího Myrona, kde ve slavnostním sále mimo jiné zhlédla výstavu portrétů Táni Hodanové, kterou znala nejen jako divačka, ale také jako jevištní kolegyně.

Hrála role titulní, střední i úplně malé, hvězdně zářila i, jak se v divadle říká, „sloužila“. A jak vzpomínají její kolegové, vždy s pokorou a skromností. S ní se, trošku stydlivě, dívala na fotografiích i sama na sebe. „Vždyť si mě už nikdo nepamatuje,“ říkala s úsměvem.